

SZEPTEMBER

ESZII Hírlevél

Újabb közszolgálati jubileum intézményünkben

Szeptemberben is újabb munkatársunkat köszönhetett közszolgálati jubileuma alkalmából intézményünk szociális és gyermekvédelmi igazgatója, Csonka Imre.

Az ünnepelt ezúttal **Kiss Zsolt, a Család- és Gyermekjóléti Szolgálat családsegítője**, aki 25 évet töltött el eddig a kecskeméti közösség szolgálatában. Ezt a negyedszázadot javarészt a gyermekvédelem területén töltötte, bár korábban olyan különleges munkahelyek is színesítették szakmai életútját, mint a kecskeméti Katona József Színház.

Zsolt 2020 óta tartozik a Család- és Gyermekjóléti Szolgálat kötelékébe. Csakúgy, mint korábbi munkahelyein, itt is közszeretnek örvend mind a családok, mind pedig a munkatársak körében. Magas színvonalú, elhivatott hivatásgyakorlása példaértékű.

Szívből gratulálunk Neki ehhez a szép pályafutáshoz és jubileumhoz, valamint kívánunk további jókedvet, jó egészséget a hasonlóan sikeres folytatáshoz is!

Kiss Zsolt

Kilencedik alkalommal szervezte meg az Alzheimer Sétát a Kecskeméti Egészségfejlesztési Iroda

Szeptemberben a világ minden táján felhívják a figyelmet az Alzheimer-kórra. Kecskeméten már évek óta szerveznek Alzheimer Sétát a város főterén, hogy ezzel hívják fel a figyelmet a társadalmi összefogás fontosságára. Az idei eseményen a városvezetés részéről Szemereyné Dr. Pataki Klaudia polgármester is részt vett.

Mint a rendezvényen elhangzott, nem véletlen, hogy sétával kívánják felhívni a demenciával élőkre a figyelmet a szervezők. A kutatók szerint ugyanis az aktív idősödés lehet a kulcsa a megelőzésnek. Erre helyezi a hangsúlyt a Kecskeméti Egészségfejlesztési Iroda is.

Magyarországon 250-300 ezer ember él Alzheimer-kórral, de a becslések szerint, világszerte, 2030-ra a 65 milliót is elérheti a demenciával élők száma. A zene és a tánc a demencia egyik legjobb ellenszere, sokat segíthet a memória megőrzésében és fejlesztésében, ezért is zárul az Alzheimer Séta évről-évre zenés-táncos műsorral.

Különleges fotókiállítás az Alzheimer Világnap alkalmából

Szeptember 21-én különleges fotókiállítás megnyitójára került sor az Egészségügyi és Szociális Intézmények Igazgatósága Piaristák tere 7. szám alatti központjában, az egykori SZTK épület földszintjén. **A tárlaton, amelyet Dr. Pataki Mariann intézményvezető asszony nyitott meg, Faragóné Nagy Erzsébet fotóit tekinthette meg az érdeklődő közönség szeptember 25-ig, nyitvatartási időben.**

Faragóné Nagy Erzsébet amellett, hogy a Memória Pont ügyfeleként egyike azoknak az embertársainknak, akik Alzheimer-kórral élnek, rendkívül tehetséges fotós is. A kifinomult, művészi látásmódú alkotásai eddig már olyan városokban kerültek bemutatásra, mint például Békéscsaba, Gyula, Szolnok vagy Arad.

A most Kecskeméten is látható képei egy rendkívül érzékeny, nyitott, az élet szépségei iránt fogékony és azoknak gyermeki módra örülni képes alkotó vizuális vallomásai.

Nagyon büszkék és hálásak vagyunk, amiért intézményünk egy ilyen rendhagyó kiállításnak adhatott otthont.

Ezúton is szeretnénk külön köszönetet mondani Seresné Fekete Kinga és Hegyi Eszter memória tanácsadó munkatársainknak a rendkívül színvonalas kulturális élmény létrehozásában való aktív közreműködésükért.

Amikor a lecsó összehoz

Az Idősgondozó Szolgálat szeptemberben 19. alkalommal rendezte meg a már hagyománnyá vált Lecsőfesztivált. Vidám, közösségi programnak adott otthont a Hetényegyházi Naplemente Idősgondozó Központ, ahol ezúttal a lecsóé és a közös főzésé volt a főszerep. A program különlegességét az adta, hogy idős emberek és a Mosolysziget fiataljai együtt ragadtak fakanalat, hogy megmutassák, milyen finomságokat lehet készíteni az egyszerű, hagyományos alapanyagokból.

A rendezvényen hat bográcsban rotyogott a lecsó, a felszálló ínycsiklandó illatok hamar megtöltötték a környéket.

A jó hangulatról nemcsak az ételek, hanem a Pirossapkás zenekar is gondoskodott, igazi fesztivál hangulatot teremtve. A Vital Katering Kft. paprikával, paradicsommal és hagymával támogatta a rendezvényt. Részükről a zsűri tagja volt Orosz-Tóth Árpád dietetikus, míg az Egészségügyi és Szociális Intézmények Igazgatóságát Csonka Imre szociális és gyermekvédelmi igazgató képviselte.

A tálalást, az ízvilágot és a látványt is figyelembe véve hozták meg döntésüket, így minden csapat ajándékkal, emléklappal távozott.

Élményekkel teli nap Makón

Szeptember 22-én az Idősgondozó Szolgálat nappali ellátásának tagjai egy tartalmas és élményekben gazdag napot töltöttek Makón.

A program egyik fontos állomása a József Attila Múzeum és a skanzen volt, ahol a látogatók izgalmas kiállításokon keresztül, érdekes tárlatvezetés segítségével ismerkedhettek meg a város múltjával, kulturális örökségével.

A délelőtti programokat követően finom ebéd várta a csapatot, amely jó alkalmat adott a beszélgetésre és a délelőtti élményeinek megosztására. Ezt követően a városnéző kisvonatra szálltak fel, kíváncsian járták be Makó látványosságait és új szemszögből is felfedezhették a város hangulatos utcáit és nevezetes helyeit.

A nap zárásaként szabadprogram következett, így mindenki saját kedve szerint tölthette el a hátralévő időt. Volt lehetőség sétára és egy finom süti elfogyasztására is. A közös kirándulás jó hangulatban telt, a résztvevők kellemes élménnyel tértek haza.

Újabb munkatársunkkal készült interjú szeptemberben is a HÁTTÉRKÉPEK című sorozat keretében

A HÁTTÉRKÉPEK című interjúsorozat célja az, hogy a beszélgetések által az olvasó megismerhesse az intézményünkben hivatásukat gyakorló kollégáink szakmai pályafutását és érdekes emberi történeteit. Az alábbi interjút **Bakonyi Péter iskolai szociális segítővel** készítette munkatársunk.

MENTÉS MÁSKÉNT

- *Nekem még mindig több, mint tizenhárom évem van hátra a nyugdíjig, neked viszont most már elérkezett a boldog nyugdíjas évek ideje. Várod már?*
- Persze, jól fog esni.
- *Mik a terveid erre az új élethelyzetre?*
- Kétlaki életet fogunk élni a feleségemmel. Egyrészt a szülővárosomban, Nagykőrösön fogunk lakni, másrészt meg az év egy részét az Alpokalján, Velemben fogjuk tölteni.
- *Miért éppen ott? Bár kétségtelen, gyönyörű környék...*
- Ott volt a nászutunk valamikor és beleszerettünk a vidékbe. Később vásároltunk ott egy telket, még később pedig felhúztunk rá egy kis házat is. Most pedig elérkezett az idő, hogy félig-meddig életvitelszerűen is ott éljünk.
- *És mit fogsz ott csinálni? Nehéz elképzelni téged, amint csak olvasgatsz egy jó fröccs mellett nyugodt tétlenségben...*
- Pedig lesz olyan is, szeretek olvasni. De úgy tervezem, alkalmasszerűen önkénteskedni is fogok egy helyi civil szervezetben a környezetvédelem meg a sport terepén.
- *Neked valahogy a véredben van ez az önkéntesség, a mások segítése. Pedig az eredeti végzettséged jobban kötődik a környezetvédelemhez, a természethez.*

- Ez így van, az első diplomámat Szarvason szereztem öntözőes-meliorációs üzemmérnökként. Ezt követően az AGROBER nevű cégnél kezdtem dolgozni a tervezés területén. Ez egy nagy precizitást igénylő, de viszonylag magányos munka. Én viszont egy sokat beszélő, emberfókuszú személyiség vagyok. Fontos nekem az is, hogy másoknak segítsek. És mivel a rendszerváltás környékén megszűnt a mérnöki munkahelyem és senkinek sem volt szüksége ilyesfajta tervezői tevékenységre, úgy gondoltam, hogy ebbe az érdeklődési irányba kellene tovább haladni.

- *Mi volt ennek a tovább haladásnak az első állomása?*

- Amikor a rendszerváltáskor megszűnt a munkahelyem, pár hónapig munkanélküli lettem, amit nagyon szégyelltem akkoriban. Bementem a nagykőrösi polgármesteri hivatalba, hogy érdeklődjek a szóba jöhető lehetőségek felől. Ekkor ajánlottak nekem egy állást egy egyesületben Cegléden, de az nem különösebben tetszett. Később felhívtak telefonon, hogy gyámügyi ügyintéző munkatársat keresnek, aki rendelkezik diplomával, képes lesz határozatokat írni és megvan az az empátikus készsége is, amely ehhez a munkakörhöz elengedhetetlen.

- *Volt neked bármilyen fogalmad a gyámügyi ügyintézésről?*

- Volt, mert utánanéztem. Meg munkanélküliként Kecskemétre is jelentkeztem, az akkor még létező I. és II. számú Családsegítő Központba, de éppen oda sem volt felvétel. Viszont bekerültem a nagykőrösi polgármesteri hivatalba, ahol egyből megkaptam a kiskorúak veszélyeztetésével kapcsolatos ügyeket, meg némi gyermeksegélyezést is hozzá.

- *Azért ez egy nagyon éles váltás a meliorációs tervezőmérnökség után. Neked ez tetszett?*

- Igen, mert kifejezetten akartam olyan emberekkel foglalkozni, akiket különféle krízishelyzetekbe sodort az élet.

- *Miért érdekelt ez téged ennyire? Mi motivált? Talán az, hogy te is nehéz körülmények közt nőttél fel?*

- Nem, nem az. Kifejezetten rendezett, szerető, gondoskodó családi környezetben nőttem fel, egykeként. Viszont csak 162 centiméter a magasságom. Ez gyerekként eléggé frusztrált, én voltam a legkisebb, a leggyengébb. Ezért mindig akartam segíteni a többi kicsiken, gyengéken, mert tudtam, min mennek keresztül. Persze ezt a frusztrációt, kisebbségi érzést már régen kinőttem, de az empátia, a rokonszenv az elesettek iránt máig megmaradt.

- *De ha ez így volt, miért nem mentél rögtön érettségi után ilyesféle felsőoktatási intézménybe, ahol valami humán tudományt hallhathattál volna?*

- Azért, mert én a gimnáziumban természettudományos osztályba jártam, ráadásul biológia-kémia fakultációt választottam. Ezek érdekeltek, így ez meghatározta a továbbtanulásomat is. Ráadásul a tanárképző főiskolákon sehol sem indítottak biológia-kémia tanárszakot, ahhoz meg nem volt elég önbizalmam, hogy egyetemre jelentkezsek.

- *Aztán később mégis megszerezted a műszaki tanár végzettséget is. Soha nem tanítottál?*

- Nem, mert mire meglett a tanári diplomám, már a III. számú Családsegítő Központban dolgoztam, itt Kecskeméten. Ez egy olyan minisztériumi pályázatból jött létre, amelyet Nagyőrös is megpályázott, ám ott végül más politikai döntés született, így nem valósult meg. Kecskeméten viszont létrejött egy újabb központ, mert az itteni önkormányzat ezt támogatta. Akkor még nem lehetett tudni, hogy ez nemsoká kötelező feladat lesz. Bennem pedig eddigre egyre erősebb volt a késztetés, hogy a hivatali munka helyett a terepen legyek, emberek közt dolgozzam, nekik tudjak segíteni. Ráadásul eközben én már a zsámbéki főiskola hallgatója voltam, ott végeztem a családvédelmi posztgraduális képzést a kiváló későbbi főnökömmel, Forgács Jánossal együtt. Amikor aktuális lett, ő jelezte, hogy van lehetőség Kecskeméten dolgozni, amit én megpályáztam és sikerrel jártam. Akkor még nem ő volt a központ vezetője, hanem Molnárné Izabella. A menet közben változó jogszabályok miatt közben még elvégeztem a szociálpedagógia szakot is az egri Esterházy Károly Tanárképző Főiskolán.

- Hol volt ez a III. számú Családsegítő Központ?

- Ott, ahol most a Wojtyła Központ van.

- Azért ez egy nagyon éles váltás a meliorációs tervezőmérnökség után. Neked ez tetszett?

- Alulképzett, munkanélkülivé váló, rossz körülmények között élő emberekkel, családokkal foglalkoztam elsősorban, őket segitettem, támogattam a munkakeresés, a tanulás, de akár a ruházkodás vagy élelmezés terén is. Abban az időben még barakkok is voltak Kecskeméten, azokban is sokszor megfordultam, hogy segítsen az ott élőket. Ebben a munkakörben tanultam meg azt, hogy nem szabad a saját középosztálybeli tapasztalataim és elvárásaim szerint gondolkodni, hanem meg kell érteni az ottani gondolkodásmódot, túlélési stratégiákat.

- Tudtál találni sikerélményt is néha ebben a munkában?

- Persze, tudtam. Azt is meg kellett tanulni, hogy a kis részsikereket, részeredményeket is értékelni tudjam. Meg kellett értenem azt is, hogy a krízisben lévő emberek, családok szükségletei, gondolatai teljesen mások, mint a mieink.

- Miért vonz téged ennyire a krízis?

- Mert emlékeztem, mennyire megalázó, mennyire kilátástalannak tűnő volt a helyzetem például akkor, amikor én is munkanélküli voltam. Emlékeztem az állandó visszautasításokra, a munkakeresés kudarcaira, és tudtam, mennyire jól tud esni ilyen helyzetben az empátikus segítség. Vagy legalább az, ha meghallgat valaki.

- És milyen viszonyba kerültél az általad támogatott emberekkel?

- Nem lettünk barátok ugyan, de a kölcsönös tisztelet mindig megvolt, megvan. Még ma is előfordul, hogy rám köszönnek az utcán, megállunk, elbeszélgetünk. Ez nekem nagyon jólesik, igazi visszajelzésnek tartom.

- 2019-ig voltál családsegítő, azóta iskolai szociális segítőként dolgozol, illetve lassan már inkább csak dolgoztál. Ez a váltás hogyan jött, hogy történt?

- Már korábban is érdekelt a fiatalokkal való foglalkozás, tartottam is csoportfoglalkozásokat hátrányos helyzetű fiataloknak. Mindig is a komplex családfókuszú szemléletmódot tartottam szakmailag követendőnek, az iskolai szociális segítség pedig ad erre is lehetőséget, hiszen a szülőkkal is kapcsolatot kell tartani.

- *A gyerekek maguk hogy fogadtak téged?*

- Melyik hogy, nyilván gyereke válogatja. Ha nekem információm lesz arról, hogy egy gyerek sokat hiányzik, konfliktusai vannak, esetleg családi nehézségek merülnek fel, akkor preventív jelleggel én magam keresem meg az érintett fiataalt, hogy megpróbáljak együttműködni vele. Ez legtöbbször sikerül is. Ha ki tudjuk alakítani a bizalmi légkört, akkor természetesen könnyebb a közös munka is.

- *A mostani munkádban segítenek az előző munkakörödben szerzett tapasztalatok?*

- Persze, vannak családok, akiket még korábbról ismerek, de ezzel sohasem szabad szakmailag vagy emberileg visszaélni.

- *A Gáspár András Technikumban és a Fazekas István Szakiskolában dolgozol, dolgoztál. Te választottad ezeket az intézményeket?*

- Nem, úgy kaptam őket, de szívesen, könnyen fogadtam el ezt a két iskolát.

- *Szerinted minden típusú iskolában van létjogosultsága az iskolai szociális munkának?*

- Van, természetesen. Nyilván más-más jellegű problémák merülhetnek fel a különféle iskolákban, de mindegyikben fontos feladatot látnak el a kollégák.

- *Több évtizedes pályafutás van mögötted. Szerinted történt-e változás a szociális munkásokat érő szakmai kihívások terén?*

- A hőskorban szociális munkásként még tényleg a társadalom peremére szorult, leginkább elesett és rászoruló emberekkel foglalkoztunk. Ez manapság már nem így van. Jól szituált, magasan kvalifikált családokban is fordulnak, fordulhatnak elő olyan problémák, amelyek szakemberek segítségét igénylik. Egyre fontosabbá válik ugyanakkor a mentálhigiénés háttér ismerete és megértése is.

- *Zárásként egy kis magánélet. Mondanál pár szót a családról?*

- A feleségem a Kodály Intézetben volt zenei könyvtáros, már ő is nyugdíjas. A fiaim az álmaikat követve választottak hivatást, az egyiknek a vonatok, a másiknak pedig a kamionok voltak a gyerekkori szerelmei, így aztán az idősebb fiam mozdonyvezető, a fiatalabb pedig kamionsofőr lett, persze előtte azért mindketten technikumot végeztek.

- *Úgy látszik, a Bakonyi családban hagyomány az álmok követése. Neked az emberek segítése, támogatása volt az álmod, ezt is csináltad évtizedekig. Gratulálok ehhez a kimagasló szakmai életúthoz, és persze a jól megérdemelt Kecskemét Szociális Ügyéért Díjhoz is, amelyet idén ősszel vehetsz majd át! Kellemes, aktív, önkénteskedéssel fűszerezett nyugdíjas éveket kívánok!*

- Köszönöm szépen, minden bizonnyal így lesz!